

ᄃ

ვხედავ ამგვარ ცას და მყუდრო ბინას,
და ვატყობ დ თავო, რომ იღუპები.
აღბათ სადამოს დაიწყებს წვიმას,
ზღვისკენ მიდიან შავი ღრუბლები.

ისევ ფიქრია, ისევ მარტო ვარ
და მივსდევ გრიგალს, დღეების მხლებელს.
მე ვსტირი ქვეყნის უკუღმართობას
და ჩემს დაღუპვას აუცილებელს.

ეს დღე და ღამე მუდამ ორია,
და ქრისტე ყვავილს ისვრის მთვარიდან.
და ჩემი გული დღეს როგორია,
და მე რას ვეძებ, და მე რა მინდა.